

[Finansministeren.]

ningsudvalg, der har gennemført forskellige ændringsforslag, som jeg har tiltrådt, eller som jeg har stillet. Jeg kan oplyse, at efter det skøn, der er foretaget, vil denne normeringslov medføre en merudgift på ca. 600 000 kr., hvilket er noget mindre end i de senere år som følge af den sparsommelighed, der er udvist.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings velvilje og hurtige behandling.

Chr. Nielsen: Mit partis ordfører i folketinget har dør redegjort for de efter min opfattelse rimelige krav, som handels- og kontormedhjælperne har stillet til denne normeringslov, og jeg beklager ligesom mit partis ordfører i folketinget, at man ikke har fundet, at der burde tages hensyn til disse berettigede krav.

Derudover ønsker jeg at fremhæve en anden gruppe af tjenestemænd, remisearbejderne. Da vi i 1947 så at sige tvangsindlagde remisearbejderne i tjenestemandstillinger, betød det et ganske alvorligt minus i deres løn; det blev beregnet til at udgøre ca. 156 kr. om måneden. Overfor den kritik, som jeg bl. a. dengang rejste vedrørende dette forhold, henviste man til, at når man ville sammenligne timelønnede arbejderes løn og tjenestemandslønninger, så måtte man for sidstnævntes vedkommende tage hensyn til, at der her er avancementsmuligheder, som givetvis tæller med, når man skal bedømme lønnens størrelse. Det kan naturligvis være rigtigt i visse forhold, men for remisearbejdernes vedkommende gælder argumentet ikke. Der findes, efter at de for 3 år siden blev tvangsindlagt i tjenestemandstillinger, stadig 95 pct. af remisearbejderne i bundklassen, i 16. lønningsklasse. De resterende er for størstepartens vedkommende i 15. lønningsklasse, hvilket imidlertid ikke betyder ret meget mere i løn, for hvis en remisearbejder rykker fra 16. til 15. lønningsklasse, bortfalder de personlige tillæg, han har i 16. lønningsklasse, og det, han får ud af at rykke fra 16. til 15. lønningsklasse, bliver kun ca. 12 kr. 50 øre mere om måneden. Det, remisearbejderne med rette gang på gang har krævet, er, at der bliver avancementsmuligheder for dem til 14. lønningsklasse og således, at i hvert fald den store del af remisearbejderne kan forvente, at de på et eller andet tidspunkt når op i 14. lønningsklasse.

Disse forhold har ministeriet imidlertid stadig ikke villet høre tale om, og resultatet

er, at remisearbejdernes store part, de 95 pct., fortsat befinder sig i bundklassen. Jeg synes, det er urimeligt, og selvom man taler nok så meget om, at der skal spares mest muligt på statens budget, er der i hvert fald en gruppe medborgere her, som staten har pligt til at komme til hjælp. Enhver, der har den mindste smule kendskab til, hvad det vil sige at skulle klare sig for en løn i 16. lønningsklasse, må erkende, at det er en kummerlig tilværelse, disse mennesker i dag må friste.

Da Dansk Jernbaneforbund sidste år afholdt kongres, fremgik det af hovedkasserer Thorups beretning bl. a., at Dansk Jernbaneforbunds lånefond i det foregående regnskabsår 1948—49 var stærkt præget af den gruppe remisearbejdere, der året forud var kommet ind i Dansk Jernbaneforbund, og hovedkassereren kunne oplyse, at der havde været en voldsom stigning i låntagernes tal, hovedsagelig for remisearbejdernes vedkommende, og at den samlede lånesum i det pågældende regnskabsår stærkt nærmede sig 400 000 kr. Jeg synes, at dette stærkt understreger, at remisearbejderne har krav på en hjælpende hånd, og jeg beklager meget, at man i finansministeriet stadig ikke har villet overveje en forbedring af remisearbejdernes kummerlige tilværelse.

Finansministeren (Thorkil Kristensen):

Spørgsmålet om remisearbejdernes stilling blev også fremdraget under normeringslovforslagets behandling i folketinget. Jeg er naturligvis klar over, at det her drejer sig om mennesker, som lønningsmæssigt har en beskednen placering, men det er lige så selvfølgelig, at også disse menneskers kår har været inddraget i de almindelige drøftelser ved behandlingen af normeringslovforslaget i år.

Det er jo en erfaring, som enhver har gjort, der har beskæftiget sig noget videre med tjenestemandsspørgsmål, at når et system er opbygget under gensidig hensyntagen til en række forskellige faktorer, volder det altid forstyrrelser i systemet, når man begynder at pille et enkelt sted. Jeg nærer derfor heller ingen tvivl om, at hvis man nu tog dette forhold op, som her specielt er fremdraget, og gennemførte en eller anden forbedring til fordel for remisearbejderne på dette tidspunkt, ville der blive utilfredshed en række andre steder, idet man ville synes, at her var der udenom de sædvanlige kanaler i sidste øjeblik gennemført en forandring, som ikke var blevet afstemt efter den politik, der var blevet gennemført overfor de andre områder af tjenestemandssystemet.